

Búcsúzóul

Sok szeretettel köszöntök minden jelenlévőt, hogy ezen a szép délutánon együtt ünnepeljünk. Mi

magunkat, mások pedig hogy végre nem leszünk itt. De viccet félre téve, valóban ünneplünk, még pedig mindazt a változást, ami ennyi idő alatt végbement bennünk. Fiúk, Ti pocakosodtatok, mi pedig gömbölyödtünk, de ha nagyon részletesen idézem fel sok évvel ezelőtti önmagunkat, azt látom, egy árnyalattal érettebbek lettünk. Pirosak aligha, de messze zöldek sem vagyunk már. Kinek három, kinek négy, kinek öt (!) év van a háta mögött mindazzal az emlékekkel, tapasztalattal, amik bár feledésbe merültek, és fognak

kétségkívül, de mindennél jobban meghatározták nekünk az irányt, amerre személyiségünk haladni fog. Pl.: Kilencedikben nem ettem halat, sárgaborsó-főzeléket, mirelit bélszínrolót és soha nem vettem Tesco-gazdaságos felvágottat. Talán ez azzal van összefüggésben, hogy a kollégista mindig éhes és soha nem gazdag, de nekünk, ballagóknak most ennél sokkal jelentősebb egyezés elmúlt éveinkben maga a hely, ahol szárnybontogatásunk zajlott. Győr adott otthont első végelelathatatlanság, fohászokkal sűrűn tűzdelt buszozásainknak, e mondatot ismételve: Adja az ég, hogy még mindig Győrben legyünk! Itt gyalogoltuk először végig a Baross utat és hidat kezünkben az elegáns, színházra hivatott magas sarkúval, nem félve sem felfázástól, sem lyukas harisnyáktól. Görcsös nevetések jutnak eszünkbe a Rába-partról, finom csokifagyi a Duna-kapu térről, 15 másodperces piros lámpák, és vasárnapi bőröndözések a friss hóban. Igen, az én ujjaim is a fogantyúra fagytak és nem, nálam sem forogtak a kerekek. Ha megkérdezném, tudnátok mi a Lapos és a Bridge, mindenki fújja a Győrkecske-fesztivál mibenlétét, bár felteszem, senki nem járt még ott. Nem mintha mind ez az élmény nem jutna ki bármely valamire való kollégistának Magyarország legszebb városaiban, de ahogy ők a Tűztoronynál, a Böröczky-dombon és a piactéren futnak össze, mi azt mondjuk: A virágpiacnál, a szökőnél, a virágóránál és tudod...ott a bódéknál a Rába Hotel mellett.

Nem vagyunk jobbak más város kollégistáinál, de nekünk ezek azok a helyek, amiket 10 év múlva emlegetünk. Talán valamelyikünk életrajzában ezek állnak majd: meghatározó diákéveit Győrben töltötte, sport- vagy zenei karrierje a híres Győri Kollégiumban kezdődött, legjelentősebb műve a győri évekből származik, halála előtti utolsó hónapjaiban Győrbe vágyott vissza...

Most még nem, de hosszú ballagási procedúránk végére mind elhisszük majd, hogy hiányozni fog a megszokottság, az ismerős hangulat, a biztonságérzet, ami észrevétlenül alakult itt ki bennünk. Talán december közepén fog először eszünkbe jutni, hogy nem láttuk a sárguló fákát a Városháza előtt és pár év múlva az adventi vásár hihetetlen módon számunkra is kulináriummá avanszál. A sok fél hetes ébresztés, lekészt 14-es, otthonhagyott törölköző és ellopott Trappista sajt mellett barátaik lettünk egymásnak, kollégiumunk rengeteg lépcsőjének, a városnak, de még annak a morcos buszsofőrnek is, aki minden egyes alkalommal kéri a bérlet felmutatását. Pedig ismer minket. Évek óta ismer minket.

Végezetül engedjétek meg, hogy régi jó barátom, Vass Gergely kortárs versének néhány sorával búcsúzzam Tőletek. Gergő, remélem, nem sértelek meg, ha kölcsönveszem rímeidet

„Ahogy volt kezdet,
Úgy lesz vég is,
Ahogy volt rossz,
Úgy volt jó is.
Ki-ki emlékszik még, hogy
milyenek voltak az első hónapok,
S íme, ezek már
Az utolsó napok.”

Köszönöm szépen a figyelmet!

Polgár Réka

A búcsúztató április 20-án a Városházán megtartott városi ballagáson hangzott el.

Képek a kollégiumi ballagáson 2015.04.22.

